

умрѣлъ. Момичето, кога дойде до тебе, ще се наведе да те вземе. Ти имашъ мека и хубава кожа. Отъ нея става и якичка и топли ржкавички. Когато момичето се залиса въ тебе, азъ ще грабна кошницата и ще я отнеса въ гората. Ти ще рипнешъ, ще ме настигнешъ и ще се нахранимъ, колкото ни душа иска.

Заекътъ послушалъ съвета на своята съпътница и се изтегналъ като мъртавъ насрѣдъ пжтя. Лисицата се скрила наблизо задъ единъ храстъ въ снѣга. Момичето приближило и видѣло умрѣлия заекъ, извратенъ на грѣбъ съ дигнати нагоре крака. То сложило кошницата настрана и се навело надъ трупа.

Лисицата веднага се спуснала, захапала дрѣжката на кошницата, дигнала високо глава и като стрела се понесла изъ полето.

Въ сжщия мигъ се съживилъ и заекътъ. Той бързо рипналъ и последвалъ кума лиса

Момичето ги гледало смаено и останало съ отворени уста.

Заекътъ дълго гонилъ лисицата, но тя не спирала. Настигналъ я едва при дупката ѝ. Той мислилъ, че тамъ ще спратъ и ще се нахранятъ. Но се излъгалъ.

Лисицата сложила кошницата, извила се и сърдито казала:

— Ако смѣешъ, влѣзъ! По напредъ тебе ще изямъ и после — това, що е въ кошницата.

Напраздно се молилъ заекътъ. Нищо не помогнало. Той си отишелъ натъженъ и се зарекълъ — никога вече да не вѣрва на лисицата.

Хр. Спасовски.

